Olvasni jó!

Könyvajánló

A Bod Péter Megyei Könyvtár ez alkalommal Nagy Katalin *A világ legrosszabb gyereke* és David Cali *Azért nem írtam leckét, mert* című könyveket ajánlja a gyerekek és a szülők figyelmébe:

A világ legrosszabb gyereke

Kavics, Nagy Katalin regényének hőse, persze, hogy nem a világ legrosszabb gyereke, csak a Néníke, akit az őrzésével megbíztak, mondogatja róla, hogy ő a legrosszabb. Mert hát Kavics nem szeret egész délutánokon át egyedül üldögélni a zárt szobában, s ezért iskola után, a Néníke szerint, „csavarog". Mennyi problémával bajlódik egy kisfiú, akinek új lakóhelyén még nincsenek korához illő barátai, s akit – okkal, ok nélkül – kiközösítenek egy időre a lakótelepi gyerekek: erről szól Nagy Katalin regénye. Aki ismeri a szerző előző *Vakarcs-köteteit*, a nagy sikerű *Intőkönyvem történetét* és a *Legfeljebb három pofont*, tudja, hogy megint csak nagy gyerekismerettel, jó humorral írt, érdekes történetet kap, amelynek középpontjában egy izgató pedagógiai gond áll.

(Forrás: www.zakanntolvas.hu)

Azért nem írtam leckét, mert

David Cali könyvéből kiderül, hogy az iskola (újra)kezdés rázós ügy. Dacára a legpedánsabban vezetett leckefüzetnek és a legkidolgozottabb reggeli rutinnak, sajnos, mindenkinek becsúsznak olyan na-

pok, amikor késve érkezik az iskolába, és/vagy még leckéje sincs. Ha valaki most szerzi első tapasztalatait, akkor azért, ha pedig már vannak ilyen irányú élményei, akkor meg azért. Az ezt az időszakot körbelengő feszültséget semmi sem tudja jobban oldani, mint a szívből jövő, önfeledt nevetés.

(Forrás: www.hintafa.blog.hu)

Mindkét könyv a sepsiszentgyörgyi Bod Péter Megyei Könyvtár Gyermekrészlegén kölcsönözhető. Online katalógusunkban is megtalálhatók, sok hasonlóan érdekes olvasmánnyal együtt, az online.kmkt.ro honlapon.

(A Bod Péter Megyei Könyvtár ajánlása)

Lovas karriert álmodott magának

Hátasra termett!

A sepsiszentgyörgyi Kolumbán Örs István személyében első alkalommal állhatott dobogóra háromszéki lovas a budapesti Nemzeti Vágtán. A 13 éves fiatalember a Kishuszár Futam döntőjében elsőként ért célba Fatima nevű póniján.

Némethi Katalin

Kolumbán Örs: „szeretnék rangos nemzetközi galoppversenyeken részt venni"

Fotó: Kovács Tamás/MTI

Kolumbán Örs István hatévesen kezdett el lovagolni, számára az állatok közelsége, a vágtázás a szabadságot jelenti. Korábban hobbi szinten, egy éve azonban komolyabban kezdett foglalkozni ezzel a sporttal, napi szinten edz. Tudását tavaly tette próbára, a hortobágyi vágta győzteseként részt vett a Nemzeti Vágtán, ahol az előfutamban harmadik helyen végzett. Akkor döntötte el, hogy idén újra próbálkozik.

– Édesapámtól értesültem a Székely Vágta Kishuszár Futamáról, s megbeszéltük, hogy indulni fogok. Első lettem, s így jutottam ki a budapesti Nemzeti Vágtára, ahol ebben a kategóriában 16-an versenyeztünk. Nagyon erős volt a mezőny, de most sikerült jól startolnom, tudtam tartani az iramot, s végül én kerültem ki győztesen. Az az igazság, hogy úgy mentem el, győznöm kell, és nagyon örvendek, hogy ez sikerült – magyarázta a 13 éves lovas.

Mint elmondta, csodálatos érzés volt a dobogó legfelső fokán állni, Sepsiszentgyörgyöt képviselni.

A siker mögött nagyon sok munka, kitartás van. Tehetségét magyarországi trénerek is észrevették.

– Három ajánlatot is kaptam. Már eldöntöttem, hogy jövőben magyarországi zsokéiskolában szeretném folytatni a tanulmányaimat – osztotta meg lapunkkal.

Örs szerint a versenyen a start a legfontosabb, mert a táv rövid, s ha nem jó az indulás, akkor nagyon nehéz az élre törni.

– Edzéseken arra ügyelek, hogy ne terheljem túl a lovat. Nekünk hét lovunk van, én foglalkozom velük, a kedvencem természetesen a pónim, Fatima, akivel nyerni tudtam. Nagy az összhang közöttünk, érezzük egymás rezdüléseit – tette hozzá.

Örs a jövőjét a lovassportban képzeli el.

– Szeretnék rangos nemzetközi galoppversenyeken részt venni. Itt elsősorban Franciaországra és Németországra gondolok, ott a legerősebb ez a sportág. Én erre teszem fel az életem – mondta mosolyogva.

Szülei mellette állnak, támogatják álmai, céljai megvalósításában. Fiuk budapesti győzelme büszkeséggel és örömmel tölti el őket, de elégtételt is jelent, hogy a befektetett munkának megvan a gyümölcse

– Nagyon sokat dolgozik, imád lovak között lenni, ismeri a felépítésüket, anatómiájukat. Utánaolvasott az interneten, meg én is elmagyaráztam neki, hogy megértse, honnan jön az erő, hogyan lehet gyorsítani. Amikor elkezdett lovagolni, és kimentünk a mezőre, mindig le volt maradva, most megfordult a helyzet, én kullogok hátul. Vannak még tehetséges fiatal lovasok Székelyföldön, de sajnos, az itteni talajszerkezet nem kedvező a lovaknak. Homokos terület kellene, ahol egy edzőpályát kialakítva, megfelelő körülmények között tudnának felkészülni a lovasok a versenyekre, s akkor a siker sem maradna el – mondta Örs édesapja, Kolumbán Csaba.

MOZAIK

Napraforgótányéron

A napraforgó sárga szirmai elszáradtak. Maggal teli fejét a föld felé hajtotta, már nem forgatja büszkén a nap felé, mint korábban.

Tavasszal pár magot ültettem, mindenik kikelt, és szárba szökkent. Szemlátomást nőtt, szára vastagodott, pedig csak kis virágot tartott még akkor. Később majd jól jött a vastag, kemény szár, mert emberméretűre, sőt nagyobbra is nőtt, és a kis virág terebélyes tányérrá változott, tele magokkal.

Természet csodája, hogy egy magból lesz vagy száz. Minden tavaszon kimondottan azért ültetek napraforgót, hogy ősszel, amikor beérik, leszedjem, és majd télen felkínáljam a madaraknak.

A megérett tányérokat már begyűjtöttem, a padláson száradnak, de hagytam néhány szárat a madarak nagy örömére. Jött is egy tengeliccsalád, kedves énekükkel hívták fel magukra a figyelmet. Hallottam, hogy egy helyben maradtak, és a fiókák éles élelemkérő hangja el-elhalkul, majd még élesebbre vált, gondoltam, megnézem őket.

Óvatosan mentem hátra a kertbe, mert tapasztalatból tudom, ha hirtelen meglátnak, elrepülnek még akkor is, ha kellő távolságban vagyok tőlük. Nagyon figyelmes madarak. Ilyenkor ősszel összeverődnek, kisebb-nagyobb csapatokban járják a környéket a táplálék után, és ha egyikük vészjelt ad le, a csapat gondolkodás nélkül elszárnyal.

Óvatosan közelítettem meg őket, láttam, hogy a napraforgón ül az egyik fióka, szárnyait sűrűn rezegtetve, hangosan kérve a táplálékot. A madárszülő a napraforgó szárán kapaszkodva szedte ki a magokat, majd kibincselve adogatta a fióka szájába. Esélyem sem volt lefotózni, észrevettek, és már csak hullámzó röptükben gyönyörködhettem.

Stratégiát váltottam egy fotó reményében, és hátul, a kert sarkában meghúzódva vártam, hátha visszajönnek. A megfigyelt család ugyan nem, de érkezett egy másik csapat, leszálltak, de gyanút foghattak, mert gyorsan tovarepültek, azonban így is sikerült egy pár képet készíteni. Kissé bosszankodtam, mert amikor a kertben szorgoskodtam, dolgoztam, s nem volt nálam a fényképezőgép, akkor bezzeg nem repültek el.

Kelemen László

Teleken járt Zénó

Zorkóczy Zenóbia kovásznai színésznő látogatott el hozzánk, a teleki iskolába a Rosszcsont Zénó című darabjával. Az előkészítős, elsős, másodikos és harmadikos tanulók mellett a nagycsoportos óvodások is jelen voltak az előadáson. Mindanyyian szeretik a Kobak-történeteit. Zénó lenyűgözte a kis nézőket sajátos meséjével, interaktív előadásmódjával pedig szereplőivé tette a történetnek. Azt ígérte, még ellátogat hozzánk. Feladatot is hagyott a gyerekeknek, gondolkodjanak: Mi a baj Zénóval? A kicsik otthonról hozott virágokkal búcsúztak a színésznőtől. (Pap Izabella)

